

a schopnostem při hospodářství, toho času jako čeledín. Nemůže tedy, maje již zaopatření, další zaopatření na matce žádati a byl se svým nárokem nižšími soudy, najmě odvolacím soudem, právem zamítnut.

Čís. 7142.

Zaměstnanec nemůže se domáhati na zaměstnavateli náhrady škody z důvodu, že ho přihlásil u okresní nemocenské pokladny menším výdělkem, než skutečně měl.

(Rozh. ze dne 10. června 1927, Rv I 290/27.)

Žalobce, pomocník ve mlýně žalovaného, domáhal se na žalovaném náhrady škody proto, že ho přihlásil u okresní nemocenské pokladny menším výdělkem, nežli jaký ve skutečnosti měl, následkem čehož žalobce v době nemoci ode dne 9. února 1923 do 30. května 1923 a pak zase od 26. června 1925 do 4. března 1926 zařazen byl okresní nemocenskou pokladnou do nižší stupnice podpory, než by byl zařazen, kdyby žalovaný jeho výdělek byl správně oznámil, bral menší podporu denně o 4 Kč a tuto škodu mu prý žalovaný zavinil. **P r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e** uznal podle žaloby, **o d v o l a c í s o u d** žalobu zamítl. **D ů v o d y:** První soudce přiznal žalobci částečně náhradu, uznav, že se žalovaný dopustil zavinění, nepřihlásiv výdělek žalobce podle pravdy, a že tím žalobci škodu způsobil, než neprávem, poněvadž žalovaný není žalobci povinen náhradou škody. Jest nesporno, že žalobce byl u žalovaného zaměstnán ve mlýně jako dělník a že proto podle § 1 zákona ze dne 30. března 1888, čís. 33 ř. zák. podléhal nemocenskému pojištění podle tohoto zákona, což ostatně uznala sama nemocenská pojišťovna, přijavši jeho přihlášku a vyplácejíc mu v nemoci nemocenskou podporu. Podle § 1 cit. zák. a § 2 a 6 stanov okresní nemocenské pokladny, stal se žalobce členem nemocenské pokladny, jakmile nastoupil práci v jejím obvodu. Podle § 7 zákona ze dne 22. prosince 1920, čís. 689 sb. z. a n. a § 8 stanov zařadí se pojištěnci za účelem pojištění podle svého pracovního výdělku ve mzdové třídy a v případě onemocnění, trvá-li nemoc déle tří dnů a nemocný jest výdělkem neschopen, obdrží nemocenskou podporu, jejíž výše řídí se mzdovou třídou. Pro výši nemocenské podpory není rozhodnou přihlášená mzda, nýbrž mzda, jakou dělník skutečně si vydělal, pojištěný jest povinen dle § 28 stanov ihned ohlásiti počátek neschopnosti, načež dle § 29 stanov obdrží nemocenský list s udáním nemocenské podpory a, je-li toho názoru, že má nárok na vyšší nemocenskou podporu, jest na něm, by tuto u nemocenské pokladny uplatňoval a, došlo-li by ke sporu mezi ním a nemocenskou pokladnou o nemocenském nároku, aby dal spor rozhodnutí rozhodčímu soudu nemocenské pokladny (§ 41 druhý odstavec nem. zák.). Zaměstnavatel jest ovšem povinen podle § 31 zák. o nem. pojištění a § 11 a 12 stanov osoby u něho zaměstnané a nemocenskému pojištění podléhající u okresní nemocenské pokladny přihlásiti nejpozději třetího dne po vstupu do zaměstnání a opět je odhlásiti nejpozději

třetího dne po ukončení pracovního poměru, avšak tento předpis podepřen jest pouze trestní sankcí § 32 a 67 na opomenutí oznámení a ustanovením, že nemocenské pokladně hradí veškerý náklad, který učinila na základě zákonných nebo statutárních předpisů na podporu členů vůbec nepřihlášených nebo teprve po onemocnění přihlášených, tedy i když přihlásil ji s menším výdělkem, neukládá však zaměstnavateli povinnost k náhradě škody zaměstnanému pro případ, že by přihláška byla nesprávnou, na kterýž případ chybí dokonce i trestní sankce. To má svůj důvod, neboť o dělníka jest postaráno i tehdy, když zaměstnavatel opominul oznámení učiniti podle své povinnosti, poněvadž dělník jest členem okresní nemocenské pokladny, jakmile v jejím obvodu vstoupí do zaměstnání, podléhajícímu nemocenskému pojištění, a, jak výše uvedeno, má nárok na nemocenskou podporu podle mzdové třídy odpovídající jeho skutečné mzdě. Jelikož pojištěnec má nárok pouze proti okresní nemocenské pokladně, nikoliv také proti zaměstnavateli, byla žaloba podána proti osobě nezavázané a měl ji proto první soudce zamítnouti.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Dovolací soud souhlasí s důvody soudu odvolacího, jež věc správně vystihují. Odkazuje dovolatele na ony důvody a dodává na vývody dovolatelovy pouze toto: Všeobecných zásad o náhradě škody nelze použití tam, kde zákonodárce na porušení zákonných předpisů stanovil zvláštní sankci, jako se stalo v §§ 32 a 67 zákona z 30. března 1888, čís. 33 ř. z., neboť sankce taková jest ustanovením výjimečným, jež nesmí býti rozšiřováno. Byl-li žalobce zařazen do nižší třídy mzdové než té, která odpovídala jeho skutečnému výdělku, a byla-li mu důsledkem toho vyplácena menší nemocenská podpora, než na jakou by měl při správném zařazení nárok, bylo jeho věcí, by dle § 41 odst. 2 uv. zák. uplatňoval včas své nároky proti nemocenské pokladně před rozhodčím soudem. Opomenul-li tak učiniti, nese následky toho sám a nemá práva přesunovati je na žalovaného.

Čís. 7143.

**Ochrana nájemců (zákon ze dne 26. března 1925, čís. 48 sb. z. a n.).
Předpis § 31 (1) čís. 1 zák. nevztahuje se na místnosti, které byly sice po 1. květnu 1924 upraveny z neobytných na obytné, avšak na náklad nájemníka.**

(Rozh. ze dne 10. června 1927, Rv I 872/27.)

Žalovaný najal v roce 1925 od žalobce prádelnu a upravil si ji na obytnou místnost. Výpověď z této místnosti ponechal procesní